

ЖИТНО ЗРНО

БР. 7 ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА 1941

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. * * *	Разумно отношение. Изъ учението на Учителя за Любовта.
Ем. Сведенборгъ	IV. Приложение на Любовта.
Боянъ Боевъ	Животътъ, който води къмъ небето.
Sagittarius	Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
G.	Водата.
Изъ нашия животъ	Автобиография (поема въ проза).
Стрелецъ	Боянъ Боевъ: Разговоръ съ Учителя.
Дим. Ан-ва.	По колелото на Зодияка — Лъвъ.
Загадъчни явления	Стихове.
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître:	La loi fondamentale.

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. * * *	Rapport raisonnable.
Em. Svedenborg	De l'enseignement du Maître sur l'Amour.
B. Boëv	IV. Application de l'Amour.
Sagittarius	La vie qui mène au Ciel.
G.	De l'enseignement du Maître sur la respiration.
De notre vie. B. Boëv:	L'eau.
Sagittaire	Autobiographie (Poème en prose).
D. An-va	Entretien avec le Maître.
Phénomènes énigmatiques.	La Roue du Zodiaque. Lion.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	Vers.
Du Maître	La loi fondamentale.

това, което виждаме, нищо нѣма да остане. Всичко ще си заmine. Слънцето, луната, звездитѣ ще се измѣнятѣ. Земята съвършено ще се измѣни. Нова земя и ново небе ще настанатѣ. Състоянието на съвременното човѣчество сжщо ще се измѣни. Днешното състояние на хората прилича на състоянието на гжсеницата, която трѣбва да се превърне въ пеперуда. Тя трѣбва да свие своя вашкулъ и да стане пеперуда. Като пеперуда ще има съвършено други условия и възможности и ще използва други, нови блага на природата.

Разнитѣ учения, които хората поддържатѣ, сж опити, проби. Често питатѣ, кои сж по прави: комунититѣ, хитлериститѣ или демократитѣ. Но хората не се раждатѣ, нито комунисти, нито хитлеристи, нито демократи. Много отъ идеитѣ, които тия учения поддържатѣ, сж хубави, но въ тѣхъ трѣбва да се внесатѣ още много други нѣща. Учение, което носи любовъ, което носи мждростъ, което носи истина, е добро. Всички тия учения ще се реформиратѣ. Защото Този, Който е създалъ свѣта, днесъ иде да го оправи. Ние да не вземаме ничия страна, защото чиято и страна да вземемъ, може да попаднемъ въ заблудение.

Борбата, която сжществува между германци, славяни, англосаксонци, ще се превърне за тѣхно добро. Като се биятъ два народа, тѣ си предаватѣ отъ добродетелитѣ, които иматѣ. Славянитѣ носятѣ доброто. Германцитѣ носятѣ справедливостта. Англосаксонцитѣ носятѣ мисълта. Славянитѣ ще научатѣ германцитѣ добре да чувствуватѣ, германцитѣ ще научатѣ славянитѣ да постѣпватѣ справедливо, англичанитѣ ще ги научатѣ на умъ. Всѣки народъ, за да се ползува отъ кредита, който природата му дава, трѣбва да има разумностъ въ ума, справедливостъ въ сърдцето и добродель въ тѣлото. Народъ, който има тия добродетели, е избранъ да носи благото въ свѣта. Той може да получи онова, което природата му е опредѣлила. Не може единъ народъ да бжде по-голѣмъ, отколкото му е отредено отъ природата. На българитѣ не е дадено да бждатѣ единъ голѣмъ стомилионенъ народъ. Но това, което му е дадено е достатъчно, за да изпълни дадената му служба. Рѣстътъ на всѣки народъ е опредѣленъ. Този, Който е създалъ свѣта, е далъ всичкитѣ условия на народитѣ да се развиватѣ. Той сега ще имъ покаже, че земята не е мѣсто за война, но мѣсто за земедѣлие, за индустрия, за наука, за култура. За всички има условия да живѣятъ и да работятъ.

Новъ порядѣкъ ще настане въ свѣта. Никой да не се противопоставя и да рита срещу новото. Наближава времето, когато ще се изяви хубавото въ живота и ще избави хората отъ робството на злото. Всички да приемемъ новото, което иде и да бждемъ негови изразители. Въ живота ще се изяви братството между човѣцитѣ. Всички ще бждемъ братя. Тази идея е основата. Доброто е основата въ природата. Братство има между растенията, братство има между животнитѣ, навсѣкжде има братство. Тази идея за братството иде отъ едно мѣсто. Това, което иде отъ две мѣста, не носи братство. Отъ единъ източникъ иде братството. Всички трѣбва да служимъ на тази идея.

Д-ръ Ел. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

IV

Приложение на Любовта

Приложението на Любовта има отношение къмъ цѣлокупния животъ на всѣки отдѣленъ човѣкъ, на всѣка обществена единица, на всѣки народъ, на цѣлото човѣчество. Приложението на Любовта има отношение къмъ всички прояви на човѣка въ живота. Приложението на Любовта прави живота съвършенъ, издига отношенията между човѣцитѣ до една непозната висота, въ която всички противоречия, злоба, ненависть, зломислие и злорадство изчезватъ. Приложението на Любовта между човѣцитѣ, навсѣкжде въ живота, е единствениятъ факторъ, който може да обнови живота, да го постави на истинска нова основа, да внесе въ него справедливостъ, миръ, пълно разбирателство, пълненъ творчески подъемъ, истинско братство. Нѣма новъ животъ тамъ, кждето Любовта не се прилага, кждето Любовта не е поставена като основа на всѣка проява на човѣка. И следъ като човѣкъ и човѣчество опита всичко, следъ като се приложатъ всички методи за създаване на новъ животъ, само тогава свѣтътъ ще разбере, че новиятъ животъ може да дойде само чрезъ Любовта, че само Любовта ще преобрази живота и свѣта въ пълнота.

Приложението на Любовта е възможно, безспорно, само тогава, когато убеждението на човѣка за Любовта е пълно, за да не кажемъ абсолютно. То е възможно само тогава, когато човѣкъ се е освободилъ отъ всичко посторонно, отъ всички вътрешени ограничения и е готовъ на всѣкакви жертви безвъзмездно, въ името на Бога, въ името на „Незнайния Богъ“, както казва апостолъ Павелъ.

Приложението на Любовта изисква безусловно единъ свѣтълъ умъ, едно благородно, пълно съ топли чувства сърдце, една разумна воля, която е готова всѣкога да служи на Божественото въ полза на другитѣ. А всичко това се постига следъ много страдания, следъ дълга опитностъ и просвѣтление.

Можемъ да кажемъ съ абсолютна сигурностъ, че новото, което донесе Христосъ — великиятъ Учителъ отъ Назаретъ — бѣ Любовта въ живота, между човѣцитѣ. Никой до Него не е говорилъ така ясно, така недвусмислено, така утвърдително за Любовта, както е сторилъ това самиятъ Христосъ. Въ 13. глава отъ Иоана, ст. 34 и 35 Той казва: „Нова заповѣдь Ви давамъ: да имате Любовь помежду си. Отъ това ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате Любовь помежду си“. А въ 15. глава отъ сжщото Евангелие 13 ст. продължава: „Никой нѣма по-голъма Любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си“. И пакъ завършва въ 17 ст. отъ сжщата 15. глава: „Това ви заповѣдвамъ, да имате Любовь единъ къмъ другъ“.

Въ тия знаменити, кратки и ясни класически стихове се крие сжщината, ядката на Христовото учение, което е въ приложе-

нието на Любовта между човѣцитѣ. И цѣлото останало учение на Христа води къмъ този върховенъ моментъ — приложение на Любовта въ живота, единъ къмъ другъ.

Приложението на Любовта обхваща всички прояви и гънки на живота. Тя, любовта, преди всичко гради истинскитѣ отношения на всѣки човѣкъ спрѣмо самия себе, спрѣмо Бога, спрѣмо себеподобнитѣ и всички живи същества, спрѣмо цѣлата природа и вселена. И тия отношения сж самата Любовъ. Чрезъ нея и въ нея всѣко живо същество, всѣки човѣкъ може да добие истинско познание на нѣщата, да пресъздаде живота — своя собственъ животъ и този на другитѣ. Чрезъ приложението на Любовта и само чрезъ приложението ѝ човѣкъ може да стане съвършенъ, да стане безсмъртенъ, да стане едно съ Бога, съ всичко.

Учительтъ е разгледалъ твърде многообразно приложението на Любовта въ своитѣ безчетни беседи. Въ тѣхъ за приложението на Любовта има много повече, отколкото за всичко друго, което досега разглеждахме за Любовта — естество, прояви, качества. За една стройна философия на Любовта разгледанитѣ досега схващания на Учителя сж необходимими строителни елементи. Приложението на Любовта, обаче, не е само философия, не е само мъдростъ, не е само истина. Приложението на Любовта е самиятъ животъ, новиятъ животъ на човѣка и човѣчеството, новата култура, бждещето на свѣта, вѣчниятъ, съвършениятъ животъ.

Най-трудното нѣщо въ живота е да приложи човѣкъ Любовта. Защото ние хората на земята сме стигнали до разбиране на Любовта само частично. Човѣчеството е стигнало въ своето развитие да схваща най-висшата проява на Любовта като милосърдие. А въ действителностъ, Любовта изисква пълно отричане отъ себе си, отъ личното — отъ онова неразумно, слѣпо, лично, което има за цель само собственото съществуване. Изказваме тази мисль съ горнитѣ думи, за да не повтаряме изтърканата отъ употреба дума егоизъмъ. Прочее, Любовта, приложението на Любовта отрича всѣки егоизъмъ, всѣка негова проява. И понеже ние, съвременнитѣ човѣци, нѣмаме това възпитание да мислимъ и за другитѣ, затова Любовта, която е пълно единение между всичко живо, ни се вижда като нѣщо твърде странно и далечно, а приложението ѝ трудно и невъзможно, даже фантастично. Въ този стремежъ, обаче, да приложимъ Любовта въ нейнитѣ най-малки прояви, постепенно, както децата се учатъ да ходятъ и да говорятъ, ние ще дойдемъ безусловно, до пълното ѝ приложение, до съвършения животъ въ Любовта. Това е топлото възжеление на всички насъ, малкитѣ на земята. То ще бжде нѣкога — въ чисто земно понятие — пълна действителностъ за насъ.

Това, което Учителтъ изнася по приложението на Любовта, ние отъ личенъ опитъ и познание знаемъ, че е истина и съвършенъ животъ за Него, защото Неговиятъ животъ е само приложение на Любовта. Неговиятъ животъ, като съвършенъ изразъ на Любовта, нѣма нужда отъ свидетелствувание и доказване, както нѣма нужда да се доказва съществуването на свѣтлината и въздуха. Освенъ това, всички мисли, които Учителтъ е изказалъ по приложението на Любовта, носятъ не само отпечатъка на личния животъ и опитъ, тѣ носятъ и дъл-

бокия опитъ на вѣковетъ въ това направление, дълбокия, най-вече мълчаливъ опитъ на всички ония велики души, които сж живѣли въ приложението на Любовта. Този животъ и вѣковна опитностъ сж за насъ свѣтлина, мъдростъ и вѣченъ импулсъ за новъ животъ.

„Приложението на Любовта въ живота на човѣка трѣбва да започне съ проявата на Любовта и да свърши съ постижението ѝ, което значи да обхване всички части въ Цѣлото“ (12), казва Учителътъ. Отъ тази мисль е ясно, че приложението на Любовта обхваща всички и най-малки части и гънки на живота и стига, въ своето постижение, въ своето реализиране, до хармония на всичко съ Цѣлото, съ Първопричината.

Въ приложението на Любовта човѣкъ гради преди всичко правилни отношения къмъ Първичния Разумъ, къмъ Бога. И когато съгради този пѣтъ, тогава човѣкъ е въ състояние да схване и да възприеме истинскитѣ отношения на Бога, на самата Любовъ къмъ него, къмъ човѣка. Следъ това идва до приложението на Любовта къмъ своитѣ подобни, къмъ ближнитѣ, а най-после се идва до приложение на Любовта навсѣкжде въ свѣта, като колективенъ изразъ на Любовта на Бога и на човѣка къмъ всичко въ живота. Едва тогава се установява на земята „Царството Божие“, „Царството небесно“. Едва тогава на земята ще се установи „Божествената държава“, на която всѣки и всичко ще бжде равноправенъ жител и съработникъ.

Тукъ му е мѣстото да отбележимъ, че днесъ въ широкия свѣтъ всѣки счита като първа необходимостъ да мисли и да разреши въпроситѣ на живота за себе си, въ своя полза, следъ което би могълъ да мисли за Бога и за другитѣ. Този е пѣтътъ, по който върви свѣтътъ, по който върви всѣки човѣкъ. И естествено, резултатътъ е винаги отрицателенъ. По този пѣтъ човѣчеството никога нѣма да дойде до братство и Любовъ. Съвсемъ другъ е пѣтътъ на развитието и усвѣршенствуването на човѣка споредъ Учителя. „Човѣкъ, казва Той, най-първо трѣбва да мисли и живѣе, да направи връзка съ Бога, да работи за Бога, следъ това да мисли, живѣе и работи за своята душа и едва следъ това за другитѣ, за свѣта“.

Много е ясно, че това е пѣтъ, пѣленъ съ резултатъ, творчество и съвършенство. Когато човѣкъ разреши първомъ въпроса за Бога и за себеси — сир. за своята душа, той има здрава опора и идеалъ да служи на другитѣ и на свѣта. Защото той тогава вижда родството си съ себеподобнитѣ и единството съ всички чрезъ Бога въ Любовта. Тъкмо затова приложението на Любовта започва съ изграждане

Отношенията на човѣка къмъ Бога.

„Казано е въ Писанието:

„Да възлюбишъ Бога съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. И да възлюбишъ ближния си като себе си“.

Това е единственъ законъ, каза Учителътъ, който се проявява въ три свѣта:

въ Божествения свѣтъ — като Любовъ къмъ Бога;

въ духовния свѣтъ—като Любовь къмъ себе си, къмъ своята душа; и на физическия свѣтъ — като Любовь къмъ ближнитѣ си.

Приложи ли човѣкъ тия закони, нѣма сила въ свѣта, която да не му се подчини и да не дойде да служи на неговия идеалъ.

Човѣкъ трѣбва да помни винаги тази велика истина, че само Богъ люби, защото Богъ е Любовь.

Нѣма човѣкъ, който отъ само себе си може да люби. Той може да бжде само проводникъ на Любовта.

Като обичаме другитѣ, ние търсимъ Бога.

Да искашъ да те обича нѣкой, ще рече, да искашъ Богъ да те люби.

Като любимъ Бога, ние Го възприемаме и опитваме Неговата Мждрость (3).

Пренасяйте Любовта си отъ сърдцето въ душата, отъ душата въ ума, отъ ума въ духа и се съединете съ Бога (2).

„Да възлюбишъ Господа!“ ще рече — да възлюбишъ голѣмото въ малкото. А да възлюбишъ ближния си ще рече — да възлюбишъ малкото въ голѣмото.

Каквито сж отношенията на човѣка къмъ Любовта — къмъ Бога, такива сж отношенията на Любовта — на Бога — къмъ човѣка.

Който иска да бжде силенъ, не трѣбва да се съмнява никога въ Бога.

Човѣкъ е създаденъ въ шестия день — петъкъ — въ деня на Венера, день на Любовта. Затова той трѣбва да благодари.

Като живѣе въ шестия день, въ деня на Любовта, забравя своитѣ лични интереси, познава проявитѣ на разумната Любовь, придобива нови възвишени възгледи, които осмислятъ живота му и се стреми да приложи закона на Любовта. Той има правилни отношения, къмъ Бога, къмъ хората и къмъ своята душа (7)“.

„Любовта къмъ Бога, това е абсолютната реалностъ. Единственото реално въ свѣта, единственото неизмѣнно, това е Любовта къмъ Бога (6)“.

„Човѣкъ е сжщество, което се движи отъ тъмнина къмъ свѣтлина. Само великата мощна сила на Бога е въ състояние да освободи човѣка отъ тъмнината (12)“.

Възприемането на Божествената Любовь прави човѣка да обича всички.

Само свързаниетъ съ Бога може да изпита величието на Любовта.

Само когато човѣкъ мине презъ най-голѣмитѣ страдания, може да отиде при Бога.

Започвайте съ Любовта и свършвайте съ Любовта.

Започвайте съ Бога и свършвайте съ Бога.

За да не се смущава човѣкъ, трѣбва да остави противоречията въ рѣцетъ на Бога.

Само Богъ разрешава противоречията.

Силата на човѣшката душа е въ правилното възприемане на Любовта. Тогава въ нея настава миръ, радостъ и веселие. Всички противоречия изчезватъ (13).

Само Божественото се обича и ценя. Кждето и да го видете, вие го оценявате и обичате. Божественото въ хората ги прави да бждатъ обичани.

Както не може безъ ядене, така сжщо човѣкъ не може да живѣе и безъ обичъ.

За да намѣримъ Бога, трѣбва да обичаме всичко, което Той е създалъ. Това значи да обичаме самия Богъ.

Когато човѣкъ обича, Богъ се проявява чрезъ него.

Само чрезъ Любовта къмъ Бога се придобива истинското знание. Любовта предшества знанието.

Любовта къмъ Единния, къмъ Бога, е Любовь къмъ всички.

И когато човѣкъ обича Бога, това е Любовта на всички същества къмъ Бога.

Когато човѣкъ обича хората, това е Любовта на Бога къмъ тѣхъ.

Любовта къмъ Бога и Любовта къмъ ближния сж двата велики закона, които управляватъ свѣта.

Да положимъ живота си за Бога и за ближнитѣ си, ще рече да обичаме Бога и въ Негово име да обичаме всички (14)“.

Да проявишъ Любовта си, значи да отправишъ своитѣ мисли и чувства къмъ великия Божественъ свѣтъ (13).

„Идеалътъ на човѣка и човѣчеството трѣбва да е Любовта къмъ Бога. Тя включва въ себе си и Любовта къмъ ближния.

Идеята за Бога дава здраве и богатство на човѣка.

Да носи човѣкъ въ себе си идеята за Бога, ще рече да живѣе като Бога (10).

Чрезъ злото и грѣха човѣкъ се отдалечава отъ своя идеалъ, отъ Бога. Раздвоението на човѣка го отдалечава отъ Бога (12).

Изнесенитѣ мисли отъ Учителя ни разкриватъ интимната страна въ отношенията на човѣка къмъ Бога.

Ето нѣколко мисли, които ни разкриватъ най-великитѣ отношения въ живота — отношенията на Бога къмъ човѣка:

„Любовта на Бога е великото въ свѣта (11).

Чрезъ своя потикъ, чрезъ Любовта си, Богъ е създалъ небето и земята, всички свѣтила, растения и животни, а най-после и човѣка.

Чрезъ Любовта Богъ е създалъ свѣта (12).

Само Богъ обича. Човѣшката Любовь е отражение на Божествената Любовь.

Любовта на Бога осветява човѣка (13).

Идването на човѣка на земята е обусловено отъ Любовта на Бога (11).

Страданията сж признакъ на Любовта на Бога къмъ хората (4).

Само Богъ има право да сжди, защото той сжди съ Любовь (12).

Затова Богъ не сжди никого (3).

Единственото същество, което ни люби, е Богъ. И въ страданията, и въ радоститѣ, Той е неизмѣненъ къмъ насъ (3).

Богъ има специфични отношения къмъ всѣки човѣкъ“.

Въ отношенията на човѣка къмъ Бога има едно главно звено — то е любовта на Бога къмъ самия човѣкъ. Ако тази любовь не би съществувала, ако тази първична връзка не би съществувала, човѣкъ никога не би могълъ да намѣри истинскитѣ основания на своя животъ. Не би могълъ да намѣри истинската твърдиня, на която може да съгради правилно всичкитѣ други отношения въ живота. До това заключение

идва всѣки мислещъ, който прочете горнитѣ мисли на Учителя върху любовта на Бога и върху Любовта къмъ Бога.

„Само Богъ люби“, казва Учителътъ, и любовта на човѣка е отражение на Любовта на Бога. Цѣлиятъ животъ на човѣка зависи отъ Любовта на Бога. Ние често мислимъ, че Богъ ни забравя, че Той ни изоставя. Споредъ думитѣ на Учителя, Богъ въ своята Любовь е неизмѣненъ. Следователно, нашитѣ отношения къмъ Бога сж тия, които създаватъ представата, че Богъ не ни обича и че ни е изоставилъ. Когато въ насъ егоизмътъ вземе връхъ и дойдатъ страдания въ живота ни, понеже егоизмътъ раздѣля и отдалечава хората, единствено мисълта за Бога и за Любовта му къмъ всички — защото предъ Бога всички сме равни — може да ни отърве отъ страданията. Едва тогава ние виждаме, че сме се отдалечили отъ Бога, сиречъ сме мислили само за себе си.

Дълбокитѣ разяснения, които Учителътъ ни дава по въпроса за отношенията ни къмъ Бога, сж нѣщо велико и твърде оригинално. Тѣ ни въвеждатъ въ най-интимнитѣ отношения, които сжществуватъ въ живота. Тѣ ни разкриватъ, че безъ любовь къмъ Бога ние човѣцитѣ на земята не може да обичаме нито ближния си, нито себе си — своята собствена душа. Защото Любовта къмъ ближния и къмъ себе си се съдържатъ въ Любовта къмъ Бога. Това включване на Любовта къмъ ближния въ Любовта къмъ Бога Учителътъ изразява красиво въ редица ненадминати сравнения: „Да възлюбишъ Господа, ще рече да възлюбишъ голѣмото въ малкото, а да възлюбишъ ближния си, ще рече да възлюбишъ малкото въ голѣмото“. „Когато човѣкъ обича хората, това е Любовта на Бога къмъ тѣхъ. Да положимъ живота си за Бога и ближнитѣ си, ще рече да обичаме Бога и въ Негово име да обичаме всички“.

Накрай ние схващаме отъ разясненията на Учителя, че законътъ за Любовта къмъ Бога е единственъ законъ на живота, който на физическия свѣтъ се проявява като Любовь къмъ ближния.

Има още нѣщо, което изпълва човѣка съ особено чувство, когато прочете мисълта на Учителя, че Богъ има специфични отношения къмъ всѣки човѣкъ. Въ тази оригинална мисълъ Учителътъ е скрилъ цѣлата красота на бащинството и на синовността въ отношенията между Бога и човѣка. Само бащата има специфични отношения къмъ всѣко свое дете, споредъ възрастта и способноститѣ му, за да го подпомогне разумно, винаги преизпълненъ съ изобилието на своята Любовь.

Като държимъ въ живота като идеалъ „Любовта къмъ Бога“, която включва въ себе си Любовта къмъ ближния, ние ще можемъ да изградимъ правилнитѣ

Отношения на човѣка къмъ своитѣ ближни.

Ето какви разяснения дава Учителътъ по този въпросъ:

„Въ Любовта всѣки е равенъ на другия.

Да възлюбишъ ближния като себе си, въ това е пжтьтъ на истинското знание (5).

Волята на Бога е, хората да живѣятъ помежду си въ Любовь (7).

Любовта къмъ Бога е абсолютната реалностъ, а Любовта къмъ ближния е относителната реалностъ (6).

Любовта има за крайна целъ опознаването между човѣцитѣ.

Любовта мисли всѣкога за благото на другитѣ (6).

Любовта трѣбва да цари между всички хора, безразлично отъ какво вѣрую и каква народностъ сж.

Любовта къмъ ближния трѣбва да бжде такава, че да го не считаме като грѣшникъ и да го спасяваме, но да го считаме като братъ, приятелъ и да му дадемъ всички условия да живѣе и да се развива.

Доброто е съединителна връзка между всички хора на земята(1), За да се освободятъ отъ противоречията, хората трѣбва да живѣятъ въ закона на Любовта (изъ „Синове на възкресението“, 1934 г.).

Любовта на ближнитѣ обуславя сжщо както Любовта на Бога идването на човѣка на земята (11).

Като издига себе си, човѣкъ помага на ближнитѣ си; като помага на ближнитѣ си, повдига себе си.

Добъръ човѣкъ е онзи, който се ръководи отъ Божествената Любов.

Дето е любовта, цари радостъ и веселие.

Човѣкъ трѣбва да започне съ проявата на Любовта и да свърши съ постижението ѝ, което значи да обхване всички части въ Цѣлото (12).

Любовта свързва човѣшкитѣ души.

Докато Любовта занимава човѣшкитѣ умове и сърдца, хората могатъ да постигнатъ всичко.

Безъ Любовта животътъ се обезсмисля.

Въ Любовта си къмъ Бога човѣкъ има всичко на разположение.

Единствено Любовта освобождава човѣка отъ всички противоречия и ограничения.

Единствената сила, която може да се справи съ егоизма, това е Любовта.

Всѣки домъ, основанъ на Любовта, успѣва.

Който служи на Любовта, е слѣпъ за човѣшкитѣ грѣхове и престѣпления.

Докато ревнува, човѣкъ не може да възприеме Любовта.

Идейната Любовь непрекъснато расте и се увеличава, Тя има отношение къмъ всички същества, които Богъ е създалъ (13).

Чистата, безкористна Любовь е Любовь къмъ всички.

Любовта никога не ревнува, никога не търси своето право, но никога не го и губи. Тя никога не съжالياва.

Когато човѣкъ обича едного, въ неговото лице той обича всички.

Задача на всѣки човѣкъ е да прояви Любовта.

Въ Любовта всички печелятъ.

Ако човѣкъ оценява Любовта, тя самѧ идва.

Смущенията въ човѣка произтичатъ отъ безлюбие.

Любовта, която носи животъ за всички хора, е Божествена. Тя идва отъ всѣкъде.

Да обичашъ нѣкого, значи да работишъ за него като за себе си.

Обичта внася разположение, а не тревога.

Ако човѣкъ не може да обича единъ бръмбаръ, едно камъче, една росна капка, не може да обича и човѣка.

Любовта отваря очитѣ на човѣка. Тогава той вижда нѣща, които съ обикновени очи не вижда.

Любовта прави човѣка мощенъ.

Хората на Любовта отдѣлятъ такова ухание, което никога не може да се забрави. Това е една мѣрка за познаването имъ.

Любовта започва въ тайно, а свършва въ явно.

Противоречия има само тогава, когато отричаме Бога, когато отричаме Любовта.

Никой не може да научи човѣка, какъ и колко трѣбва да обича.

Когато обича, човѣкъ става изворъ на колективното дѣло на Любовта.

Не подпушвайте Любовта! Тя е изворъ, който не престава.

Любовта е най-добрата учителка. Тя учи човѣка на всичко — какъ да яде, какъ да спи и пр.

Обичайте, за да вършите волята Божия.

Любовта се обезценява отъ много говорене за нея.

Не изказвайте Любовта си, за да бъдете свободни.

Любовта се чувствува. За нея не се говори.

Който обича, ще бъде обичанъ.

Когато човѣкъ проявява Любовта правилно, той обича човѣка поради вѣчното начало въ него, а не заради неговитѣ знания, способности, добродетели и пр.

Любовта приближава душиѣ на хората.

Който се обичатъ, живѣятъ въ свѣтлина.

Любовта не може да се загуби. Човѣкъ затваря или отваря сърдцето си за Любовта.

Отворете широко сърдцето си за Любовта, за да се познаете и разберете истинската свобода.

Ревността разваля любовнитѣ отношения между хората. Любовта изключва всѣкаква ревност и противоречия.

Любовта изключва престѣпленията.

Най-големото благо за човѣка е да обича всичкитѣ хора.

Приятелството е чувство, което има отношение къмъ духовния свѣтъ.

Милосърдието се отнася къмъ Божествения свѣтъ. То се прилага къмъ всички същества — растения, животни, хора.

Когато човѣкъ проявява Любовта си въ тритѣ свѣта, тогава може да се нарече гражданинъ на Царството Божие.

Свържете правилно човѣшката Любовь съ Божията и Божията съ човѣшката, — да се образува колелото на живота (14).

Красиви и вѣрни сж и тия мисли на Учителя върху втория по важностъ законъ: Любовта къмъ ближния. Отъ Христа насамъ свѣтътъ не познава по-мъдри мисли и истини отъ тия. Христосъ е казалъ: да обичаме ближния си и че въ това е цѣлиятъ животъ. Следъ Христа апостолъ Павелъ се опита да разясни Любовта къмъ ближния съ известнитѣ качества на Любовта отъ прочутата 13 гл. отъ I посл. къмъ Коринтянитѣ. Отъ него ние знаемъ, че Любовта дълготърпи, благосклонна е, не завижда, не мисли зло, не се радва на неправдата и пр. Презъ изтеклитѣ двадесетъ вѣка човѣчеството повтаря тѣзи мъдрости, изказани отъ ап. Павла. Ново, обаче, нови истински равностойни разяснения намираме сега въ Учителя. Въ Неговитѣ мисли и учение за Любовта се установява голѣмия напредѣкъ въ духовната еволюция на свѣта. Ако човѣкъ би приложилъ тази мъдростъ, сигурно би живѣлъ и би опиталъ тази „относителна реалностъ“ — Любовта къмъ ближния. Тъкмо тя е твърде, твърде далечъ отъ насъ. Тя е една мѣрка, че въ насъ, хората на днешното време, липсва и първата — Любовта къмъ

Бога, която включва въ себе си всичко. Труповѣтъ по бойнитѣ полета говорятъ за това! . . . Отъ Любовь къмъ ближния и Бога никой не по-сѣга на живота на другия. Учителѣтъ казва, „че всички хора, всички народи днесъ се наказватъ взаимно, защото нѣматъ правилни отношения къмъ Бога“.

И тъй, Учителѣтъ ни разкрива Любовьта къмъ ближния. Той хвърля щедро обилна свѣтлина върху тия свѣтли и велики отношения между хората, които сж били въ тъмнина и пренебрегнати презъ вѣко-ветѣ. Въ свѣтлината на Учителя, Любовьта къмъ ближнитѣ е равен-ство въ отношенията между хората. Тя е волята на Бога, тя е относи-телната реалностъ спрѣмо Любовьта къмъ Бога, която е абсолютната реалностъ. Тя е пѣтъ за опознаване на хората, тя дава на ближния всички условия да се развива и живѣе. Тя счита ближния не като грѣш-никъ, но братъ. Любовьта къмъ ближния се проявява чрезъ доброто — то е съединителната връзка между всички хора на земята. Тя осво-бождава хората отъ противоречията и свързва човѣшкитѣ души. Тя осмисля живота и за нея не сжществуватъ грѣхове и престѣпления. Любовьта не ревнува, тя не търси своето право, защото никога не го губи. Въ Любовьта къмъ ближнитѣ всички печелятъ, тя преизпѣлва всички съ животъ, защото е Божествена Любовь.

Любовьта и обичѣта внасятъ всѣкога разположение, радостъ и веселие, а не смущение и тревога.

Любовьта дава на човѣка мощъ и сила, и той вижда невиджани нѣща чрезъ нея.

Любовьта учи човѣка на всичко добро, отъ най-малкото до най-голѣмото. Чрезъ нея човѣкъ става непресѣхващъ изворъ на самото ко-лективно дѣло на Любовьта.

Любовьта на ближния започва отъ малката Любовь, която чо-вѣкъ може да прояви къмъ едно камъче, къмъ росната капка, къмъ едно бръмбарче.

Тя, Любовьта, започва въ тайно, безмѣлвно и свършва въ явно, свършва съ резултатитѣ, съ постижение. Защото Любовьта всичко по-стига.

Ние нѣма да коментираме безсмъртното Слово на Учителя за Любовьта къмъ Бога и ближния. Нашата целъ е да го изнесемъ въ сбити линии и събрано на едно мѣсто. А благодарността си за това велико Слово и свѣтлина, естествено, може да изразимъ само съ Любовь къмъ Бога и съ животъ въ Любовь къмъ другитѣ.

(Следва)

Ем. Сведенборгъ

Животътъ които води къмъ небето

Има нѣкои, които вѣрватъ, че да се живѣе животъ, които води къмъ небето, тѣй наречения духовенъ животъ, е трудно, понеже имъ е казвано, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ всѣкакви желанія и да живѣе само духовно. Тѣ схващатъ тази идея, че трѣбва да се откажатъ отъ всички свѣтски придобивки, главно отъ богатство и почести; че трѣбва постоянно да прекарватъ въ набожни размишления върху въпроситѣ за Бога, спасението и вѣчния животъ и да преминатъ живота си въ молитви и четене Словото и други религиозни четива. Такава е детската представа за отричането отъ свѣта и животъ въ духа, а не въ плътта.

Но че всичко това съвсемъ не е вѣрно, ми е доказано чрезъ много опитности и разговори съ ангелитѣ. Въ действителностъ, съмъ проучилъ, че онѣзи, които се отричатъ отъ свѣта и заживѣватъ по този начинъ въ духа, придобиватъ единъ скърбенъ животъ, който не е възприемчивъ къмъ небесната радостъ, тѣй като животътъ на всѣки продължава следъ смъртта по сѣщия начинъ, какъвто е билъ на земята. Ето защо, за да придобие небесния животъ, човѣкъ трѣбва да живѣе въ свѣта, да се занимава съ работитѣ му, занаятитѣ и професиитѣ въ него и посредствомъ единъ такъвъ мораленъ животъ, като гражданинъ на свѣта, да придобие духовния животъ. По никой другъ начинъ не може да се оформи духовния животъ въ човѣка, или да се приготви духа му за небето. Защото да живѣешъ само единъ вътрешенъ животъ безъ сжщевременно да водишъ и единъ външенъ животъ, е като да живѣешъ въ кѣща безъ основи, която постепенно затѣва, или се пропуква и руши.

По пѣтя на разумното прозрение се вижда, че животътъ на човѣка е тройкъ: духовенъ, мораленъ и свѣтски, тѣй като всѣки единъ се ясно разграничава отъ останалитѣ. Има хора, които водятъ свѣтски животъ, а не мораленъ и духовенъ животъ; има други, които водятъ мораленъ, но още не духовенъ животъ и трети, които едновременно водятъ и свѣтски, и мораленъ, и духовенъ животъ. Тѣзи последнитѣ живѣятъ небесния животъ, докато другитѣ водятъ само единъ свѣтски животъ, отдѣленъ отъ небесния.

Това показва на първо мѣсто, че духовниятъ животъ не е нѣщо отдѣлно отъ естествения, или свѣтския животъ, но е свързанъ съ него както душата е свързана съ тѣлото и ако бихме го отдѣлили, това би значило, да живѣешъ въ кѣща безъ основа. Защото моралниятъ и свѣтскиятъ животъ представятъ активната страна на духовния животъ, тѣй като желанието за добро спада къмъ духовния животъ, а животътъ въ доброто е самиятъ мораленъ и свѣтски животъ. Ако отдѣлимъ свѣтския и моралния животъ отъ духовния, то последниятъ ще се състои само отъ мисль и слово, а волята, останала безъ подкрепа, ще отслабне — волята, която е духовното въ човѣка.

Сега ще изтъкнемъ, че не е тѣй трудно, както нѣкои мислятъ, да се живѣе животъ, който води къмъ небето. Всѣки може да води свѣтски и мораленъ животъ, тѣй като всѣки отъ ранно детство е запознатъ съ този животъ и го изучава, като живѣе въ свѣта. Сжщо така

всѣки човѣкъ, лошъ или добъръ, живѣе такъвъ животъ, защото кой не желае да бжде считанъ отъ хората за честенъ и справедливъ? Почти всѣки проявява външно честностъ и справедливостъ дотолкова, че да изглежда честенъ и справедливъ. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да живѣе честно и справедливо и това той може да стори тъй лесно както свѣтскиятъ, съ тази разлика, че духовниятъ човѣкъ върва въ Божественото и действува честно и справедливо, не само защото това го изискватъ гражданскитѣ и моралнитѣ закони, но защото тоя начинъ на действие е въ съгласие съ Божественитѣ закони.

Тѣй като духовниятъ човѣкъ, каквото и да прави, мисли за божественитѣ нѣща, той е въ връзка съ ангелитѣ на небето и по тоя начинъ се разкрива вътрешниятъ духовенъ човѣкъ. Когато човѣкъ достигне това състояние, той е осиновенъ и ръководенъ отъ Бога, макаръ и той самиятъ да не съзнава това, и тогава каквото и да върши, което е честно и справедливо, споредъ моралния и свѣтския животъ, той го върши отъ чисто духовни подбуди. А да вършишъ това, което е честно и справедливо отъ духовенъ потикъ, е да изхождашъ отъ самата честностъ и справедливостъ, или да го вършишъ отъ сърдце. Справедливостта и честността на такъвъ човѣкъ изглеждатъ външно съвсемъ сѣщи като тѣзи на свѣтскитѣ, дори и на злитѣ хора, но по вътрешна форма тѣ съвсемъ не си приличатъ. Защото злитѣ хора действуватъ честно и справедливо, само съ огледъ на себе си и свѣта, и ако тѣ не се страхуватъ отъ закони и наказания, или отъ загубване репутацията, честта, печалбитѣ, а и живота си, тѣ биха действували въ всѣко едно отношение нечестно и несправедливо, тѣй като тѣ нѣматъ страхъ нито отъ Бога, нито отъ нѣкой божественъ законъ и затова не сж възпитани отъ никакви вътрешни убеждения. Следователно, тѣ биха използвали всѣки благоприятенъ случай да ограбятъ и ощетятъ другитѣ и това би имъ доставило удоволствие.

Че вътрешно тѣ сж такива, може да се види ясно отъ онѣзи хора съ подобенъ характеръ въ отвждния свѣтъ, където е отнета всѣка външностъ на човѣка, а е разкрита само неговата вътрешностъ, въ която той живѣе презъ вѣчността.

Но тѣзи, които сж действували честно и справедливо, поради зачитане на божественитѣ закони, следъ като имъ се отнеме външната форма и останатъ само съ своето вътрешно съдържание, действуватъ разумно, защото тѣ сж свързани съ ангелитѣ на небето, които имъ предаватъ отъ своята мъдростъ.

Трѣбва да се спомене най-напредъ, че човѣкъ може да придобива и събира богатства дотолкова, доколкото условията му позволяватъ, ако това не се върши посрѣдствомъ хитростъ или грабежъ; че той може да изпитва удоволствието отъ вкусни ястия и пития, ако не влага въ това живота си; че може да живѣе сѣщо така въ богато наредено жилище, споредъ положението си, да посѣщава мѣста за забавление, да се интересува и беседва върху свѣтовнитѣ въпроси и др., безъ да е нужно да ходи съ мраченъ изразъ на лицето и приведена глава; напротивъ той трѣбва да е радостенъ и веселъ. Човѣкъ не трѣбва да раздава милостиня на беднитѣ, ако сърдцето му не го тегли да върши това. Съ една дума, човѣкъ може външно да живѣе точно като всѣки свѣтски човѣкъ и това да не е прѣчка за влизането му въ небето при условие, че той вътрешно мисли за Бога и Го зачита тѣй, както трѣбва и действува поч-

тено и справедливо по отношение на своитѣ ближни. Защото човѣкъ е такъвъ, каквато е неговата любовъ, мисълъ и вѣра, които даватъ животъ на всички негови външни дѣла, тъй като действието изхожда отъ волята, а говорътъ — отъ мисълта. И тъй изразътъ въ Словото, че човѣкъ ще бжде сжденъ и възнаграденъ споредъ дѣлата си, значи, че той ще бжде сжденъ и възнаграденъ споредъ своитѣ чувства и мисли, които сж източникъ на всички негови дѣла, или които сж неговитѣ дѣла, тъй като дѣлата не сж нѣщо отдѣлно отъ чувствата и мислитѣ, а сж тѣхното пълно олицетворение.

Всичко това показва, че външниятъ човѣкъ не постига нищо, а всѣко постижение е дѣло на вътрешния човѣкъ, който е истинскиятъ източникъ на всички външни прояви. Отъ гореказаното е ясно, че не е така трудно, както нѣкои мислятъ, да се влѣзе въ пѣтя, който води къмъ небето. Цѣлата мжнотия лежи въ това — да се упатишъ отъ любовъ къмъ себе си и къмъ свѣта и да попрѣчишъ на подобна любовъ да вземе надмощие въ тебъ, защото тя е източникъ на всѣко зло. Че това не е така трудно се вижда отъ думитѣ на Христа: „Вземете моето иго на себе си, и поучете се отъ мене; защото съмъ кроткъ и смиренъ по сърдце и ще намѣритѣ миръ на душитѣ си. Защото моето иго е благо, и моето бремe е леко“. Мат. 11 глава ст. 29, 30 ст.

Христовото иго е благо и Неговиятъ товаръ е лекъ, защото човѣкъ е воденъ отъ Бога, а не отъ себе си точно дотолкова, доколкото той устоява на злото, което изтича отъ любовта къмъ себе си и свѣта и защото въ такъвъ случай Богъ е, Който устоява на тѣзи злини въ човѣка, и Той е, Който ги премахва.

Преведе отъ английски *В. Н.*

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането*)

Още нѣколко думи за темпа на дишането**)

Казахме, че дишането трѣбва да бѣде бавно и дълбоко. Ако човѣкъ диша бързо, само горнитѣ части на дроба се напълватъ съ прѣсенъ въздухъ, а долнитѣ части оставатъ съ нечистия въздухъ. За това при плиткото дишане въ дроба оставатъ доста нечистотии, отъ които се образуватъ разни болести. Колкото по-дълго задържаеме въздуха въ дробоветѣ, толкова повече прана извличаме отъ него. Човѣкъ трѣбва да поема въздуха полека и да чувствува, какъ той слиза надолу въ бѣлодробнитѣ крила. При бавното дишане всички капилярни сѣдове на дробоветѣ се отварятъ и правилно нахлува кръвъ, влиза достатъчно въздухъ въ тѣхъ.

Въ миналия брой казахме, че човѣкъ при естественото дишане — т. е. когато не прави дихателни упражнения, хубаво е да извършва три вдишки на минута. Но това е възможно само при лица, доста напреднали и обучени въ дишането. А изобщо е желателно човѣкъ при дихателни упражнения да прави поне 4, 3 или 1 вдишка на минута, а въ другото време на деня — т. е. когато не прави дихателни упражнения, значи при естественото дишане — да прави поне 10—12 вдишки на минута. Тогава дишането все пакъ е здравословно. Ако вдишкитѣ сѣж 13—15 на минута, пакъ можемъ да ги наречемъ здравословни. Но ако вдишкитѣ сѣж повече отъ 15, дишането не е здравословно. При бързо дишане не става пълно горене, кръвта не може да се пречисти и остава доста венозна кръвъ. Човѣкъ, който диша бързо, има слаба воля. Човѣкъ който иска да развие волята си, трѣбва да почне съ дишането. Когато човѣкъ не е въ състояние да контролира дишането, винаги волята му е слаба. Защото волята се калява отъ съпротивление.

Като се намали броя на вдишкитѣ на минута, животътъ се продължава, а когато се увеличи тѣхниятъ брой, животътъ се съкратява. Онзи, който прави 20—25 вдишки на минута, ще изкара до 25—30 години животъ, а онзи, който диша бавно, съ сравнително малкъ брой вдишки на минута, може да достигне до 75—120 години животъ.

*) Допълнителна литература къмъ тая, спомената въ брой 5:

12. Превръщане на цвѣтоветѣ, лекция отъ Учителя въ младежкия окултенъ класъ, 3 год.

13. Приливи и отливи на енергиитѣ, младежкия класъ, год. трета.

14. Предназначението на дихателната система, млад. класъ, 2 год.

15. Опити, лекция въ тома: „Добритѣ навици“, млад. класъ, 2 год.

16. Влияние на свѣтлината и топлината, лекция въ тома съ сжщото заглавие, млад. класъ год. 5.

17. Пълнене и празнене, пакъ тамъ.

18. Микроскопически добрини, пакъ тамъ.

19. Пулсъ, лекция въ тома: „Посока на растене“, млад. класъ, година 6.

20. Състояния на материята, лекция въ тома: „Закопи на доброто“, млад. класъ, год. 9.

21. Къртица, славей и пчела, пакъ тамъ.

22. Нѣколко необходими нѣща, лекция въ тома: „Методи за самовъзпитание“, млад. класъ, год. 10.

23. Недѣлна беседа отъ Учителя на 25 май 1941 год.

24. За дишането, лекция отъ Учителя на 29 августъ 1941 год.

**) Въ свръзка съ последнитѣ лекции на Учителя отъ тая година.

Дишане презъ едната или дветѣ ноздри.

За прилива въ ума и сърдцето Учителътъ казва следното (13): „Когато въ ума има приливъ, въ сърдцето има отливъ, и обратно. Вие казвате: Затѣпѣлъ е умътъ ми вече, не работи никакъ. Не, това не показва, че умътъ ви е затѣпѣлъ, но въ това време има приливъ въ сърдцето, а отливъ въ ума, и вследствие на това изпитвате една празнина. Другъ пѣтъ казвате: Азъ съмъ интелигентенъ човѣкъ, мога да работя добре съ ума си, но сърдцето ми е слабо развито. Това е, защото има приливъ въ ума, а въ сърдцето — отливъ. Затова именно въ този случай не си толкова чувствителенъ.“

Електромагнитни течения излизатъ отъ цѣлото тѣло на човѣка. Особено сж дълги тия лъчи, които излизатъ отъ очитѣ, ушитѣ, носа и пр. Тия лъчи сж видими за ясновидеца. И тия лъчи сж съ различенъ цвѣтъ и отъ различенъ характеръ за дѣсната и лѣвата половина на тѣлото. Лѣвата ноздра приема повече магнетичното течение, което има връзка съ слънчевия възелъ, а дѣсната ноздра приема повече електричното течение, което има връзка съ главния мозъкъ. Първото течение има връзка съ сърдцето, а второто — съ ума.

Възъ основа на гореказаното, по нѣкога като изключение може да се приложи и дишане презъ едната ноздра. Ако се поеме въздухъ презъ лѣвата ноздра, дѣсната се запушва съ прѣстъ; и после се запушва лѣвата ноздра, и се издишва презъ дѣсната. А ако се поеме въздухъ презъ дѣсната ноздра, се прави обратното.

Приемането на въздухъ презъ лѣвата ноздра има връзка повече съ развитието на сърдцето; тогава изпускаме въздуха презъ дѣсната ноздра. А приемането на въздуха презъ дѣсната ноздра има повече връзка съ развитието на ума. Това се прави, за да се възстанови равновесието между ума и сърдцето или между електричеството и магнетизма. А по нѣкога смѣняваме дветѣ ноздри, т. е. поемаме последователно ту презъ едната, ту презъ другата ноздри; това пакъ спомага за уравновесяване на дветѣ течения.

Ако едно отъ дветѣ течения вземе надмощие въ организма, тогава това причинява нарушение въ дишането. Въ такъвъ случай дишането вече не е пълно. Въ такъвъ случай може да се прибегне до дишане презъ една ноздра.

Но естественото дишане е презъ дветѣ ноздри.

Въ свръзка съ гореказаното Учителътъ дава следнитѣ упражнения (15):

„Когато сте нервнъ, разгнѣвенъ, направете следното упражнение: Запушете съ палеца на дѣсната си ръка дѣсната ноздра, и презъ лѣвата поемете въздухъ, като броятъ мислено до 7. Следъ това задръжте въздуха и мислено броятъ до 10. После запушете лѣвата ноздра и презъ дѣсната изпускайте въздуха бавно и ритмично, като броятъ мислено до 9. Това упражнение помага за урегулиране на нервната възбуда, за успокояване на мозъка и за усиляване на паметта. Това е особено необходимо, когато изучавате нѣкакъвъ предметъ. Сутринъ и преди обѣдъ ще поемате въздуха презъ лѣвата ноздра и ще го изпускате презъ дѣсната. Вечерта ще поемате презъ дѣсната ноздра и ще издишате презъ лѣвата. Упражнението ще се прави 21 пѣтъ на день — сутринъ, преди обѣдъ и

вечер по 7 пъти. Като правите упражнението правилно, ще изпитате особено приятно чувство, приятно разположение на духа си“.

Ето друго аналогично упражнение на Учителя (18):

„Хубаво е човѣкъ да поема въздухъ първо съ лѣвата си ноздра, като брой бавно 10—15. После да я запуши, да задържи въздуха въ дробовѣтъ си около 30—40 секунди и следъ това да го издиша бавно и ритмично. Това упражнение може да се прави по 3 — 4 пъти на день. То е нужно за всички, които се занимаватъ съ умственъ трудъ. То е необходимо за здрави и болни. За предпочитане е да се прави вѣнъ на чистъ въздухъ, а не въ стаята“.

Движения при дишането

Щастливото съчетание на гимнастика и дишане дава красиви и плодотворни резултати. Това засилва действието и на дветѣ. Хубаво е, когато дишането се свърже съ движения. Следнитѣ две общи правила важатъ почти за всички случаи на съчетание на дишане и движения:

1. При вдигане на ржцетѣ имаме вдишване, а при спущането имъ — издишване.

2. При изправяне на тѣлото имаме вдишване, а при клѣкане — издишване.

Шестѣтъ стари гимнастични упражнения могатъ да се съчетаятъ съ дишане, като се спазватъ горнитѣ две правила. При петото упражнение, когато тѣлото е изправено съ ржце на раменетѣ и само нозетѣ се мѣстятъ на лѣво и на дѣсно, съчетанието съ дишането става по следния начинъ: При мѣстенето на нозетѣ на лѣво и на дѣсно имаме задържане на въздуха, а при клѣкането, което последва, имаме издишване. После при изправянето на тѣлото — вдишване и пр.

Отъ множеството упражнения, дадени отъ Учителя, дето сж съчетани движения и дишане, давамъ само нѣколко за илюстрация:

1. Ржцетѣ се дигатъ настрани въ хоризонтално положение и презъ това време има вдишване. Следъ това ржцетѣ бавно се спускатъ надолу съ издишване. Презъ време на вдишването и издишването мисълта трѣбва да бѣде силно концентрирана. При издишването се брой до 20 (16).

2. Ржцетѣ се дигатъ отвесно нагоре съ вдишване. После се поставятъ хоризонтално на страни и се задържа въздуха. Следъ това спусчане ржцетѣ надолу съ издишване (24).

3. Изходно положение: Ржцетѣ спуснати надолу. Тѣлото изправено. Ржцетѣ бавно се дигатъ отъ страни на тѣлото нагоре, додето се съединятъ надъ главата. Презъ време на това движение става бавно вдишване на въздуха. Следъ това ржцетѣ бавно се спускатъ настрани, додето застанатъ въ хоризонтално положение отъ дветѣ страни на тѣлото, съ длани надолу. Това се придружава съ задържане на въздуха. Следъ това ржцетѣ бавно се приближаватъ до гърдитѣ и се поставятъ върху гърдитѣ съ дланитѣ навжтре. Презъ време на това движение става бавно издишване. Издишването продължава съ спусчане ржцетѣ до първоначалното положение. Упражнението се повтаря нѣколко пъти.

4. Ржцетѣ съ свити прѣсти се дигатъ нагоре къмъ гърдитѣ покрай тѣлото отвесно, следъ което отиватъ отъ дветѣ страни до хоризонтално положение. До идването въ хоризонтално положение имаме вдишване. Когато ржцетѣ дойдатъ въ хоризонтално положение, става

задържане на въздуха известно време. Следъ това бавно спущане ржцетѣ надолу съ издишване. Това упражнение се повтаря нѣколко пѣти (24).

5. Изходно положение: Ржцетѣ предѣ гърдитѣ съ върховетѣ на прѣститѣ единъ срѣщу другъ и съ длани обвърнати надолу. Бавно отваряне на ржцетѣ на страна съ дълбоко вдишване. Прибиране на ржцетѣ до изходното положение съ бавно издишване. Това се повтаря три пѣти и следъ това бавно сваляне ржцетѣ надолу (17).

6. Ржцетѣ се дигатъ и се поставятъ върху раменетѣ съ отворени прѣсти, съ длани надолу. Презъ време на това движение има вдишване. Съ ржце върху раменетѣ става задържане на въздуха. После ржцетѣ се разтварятъ настрани и се спущатъ надолу съ издишване. (24).

7. Дѣсниятъ кракъ назадъ и въ сѣщото време дветѣ ржце се простиратъ напредъ, после се дигатъ нагоре съ шепи, отворени напредъ, като че ли се черпи нѣщо. Като дойдатъ надъ главата, тѣ се обръщатъ така, че дланитѣ да бждатъ напредъ. Презъ време на дигането на ржцетѣ, и тѣлото се навежда малко напредъ. Когато ржцетѣ отидатъ горе надъ главата, тѣлото се навежда малко назадъ, сѣщо и ржцетѣ. Презъ време на дигането на ржцетѣ се прави дълбоко вдишване. Когато ржцетѣ сж горе, има задържане на въздуха известно време и следъ това при издишване ржцетѣ правятъ полукръгово движение назадъ и надолу. Въ сѣщото време тѣлото се изправя. Това упражнение се повтаря нѣколко пѣти.

Важно психично условие за дълбокото дишане

За да може дишането да изпълни своята задача т. е. за да станемъ възприемчиви не само къмъ въздуха, но и къмъ ония ценности, които я проникватъ — жизнената сила или праната и разумнитѣ сили — трѣбва да спазваме нѣкои условия.

Преди всичко човѣкъ трѣбва да е свободенъ отъ всѣкакви възбуди и смущения. Учителѣтъ дава следнитѣ разяснения по това (24):

„Когато диша въздухъ, човѣкъ трѣбва да е спокоенъ. Считайте презъ това време, че земята е уредена. Ти казвашъ: „Външнитѣ условия сж много лоши, Вѣтъръ има“. Нека си духа вѣтърѣтъ. Той си има смисълъ. Казвашъ: „Буря има“. Нека си има буря. Излѣзъ вѣнъ на бурята и дишай.

При дишането ще имашъ съзнание, ще имашъ най-хубавото разположение. Ще знаешъ, че Великото Разумно Начало е въ въздуха! Никога човѣкъ да не оставя на ума си нездравословна мисълъ, въ сърдцето си — нездравословно чувство и въ тѣлото си — нездравословна постѣпка. Преди да си легне вечерѣта, да полиша 15 минути дълбоко и да поблагодари на Великата Разумностъ въ свѣта, че го е запазила цѣлия день. И следъ като се усѣти спокоенъ, да си легне и ще има спокоенъ сънъ. Човѣкъ трѣбва да диша съ любовъ! Тя трѣбва да го изпълва при дихателнитѣ упражнения“.

(Следва)

Водата

Навсѣкжде водата — първичната неизмѣнна вѣчна кръвъ на земята! Тя шедствува отъ деня, въ който биде сътворена, и въ вѣчни времена. Въ книгата на Битието за нея се казва: „А земята бѣше не-устроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната и духъ Божи се носѣше върху водата“ Въ тоя символиченъ стихъ, както и въ следващитѣ следъ него, се крие непостижимата още за насъ история на далечнитѣ праархаични ери, въ оня неоткрехнатъ ковчегъ на миналото.

Водата е въ началото на всѣко битие. Тя следва нашия животъ на всѣка стѣпка. Водата ни омива, очиства ни и пакъ отминава въ своя вѣченъ кръговратъ, като всѣкога се връща чиста, отново кристална, окжпана въ лъчитѣ на небесния лазуръ.

Жаждата! Какво силно, първично и жизнено чувство е жаждата. Въ нея трепти съ огнени плѣмъци праезикътъ на живота, който ни учи, че нашата утроба е водата, къмъ която протѣгаме рѣце. Нѣма по-силно по-непреодолимо чувство отъ жаждата. Нищо не желае човѣкъ съ такава настойчивостъ и сила както водата. И тамъ, кждето нѣма вода, тамъ хората сж несчастни, отхвърлени отъ Бога, тамъ тѣ живѣятъ като въ ада. Жаждата е говоръ въ нашата кръвъ, викъ къмъ живота, бълнуване въ кошмарни огньове, истинско, ярко и чисто желание. Тѣй като праосновата на нашето физическо битие е вода, ние я търсимъ навсѣкжде и когато я нѣма при насъ или ни е забранена понѣкога, тогава ние усѣщаме бунта на нашата кръвъ, виждаме въ сънищата си прекраснитѣ и бликащи извори, въ които потапяме пресъхнали устни.

Водата е признакъ за Божественото благословение, и народитѣ, при които тя липсва въ голѣмо обилие, я съзерцаватъ като нѣкое далечно Божествено благо, съ което сж наградени само най-щастливитѣ.

На това мѣсто не мога да не цитирамъ нѣколко пълни съ правда и интересно написани редове отъ френския писател Антоанъ Екзюпери въ книгата си „Вѣтрове, пѣсци и звезди“. Той говори за мавритѣ, които съзерцавали водата съ едно религиозно почитание.

„Това бѣха хора, които никога не бѣха видѣли нито едно дърво, нито единъ изворъ, нито една роза, които единствено отъ Корана знаеха, че сжществуватъ градини, гдето текатъ ручси, защото Коранътъ представя рая точно така. Тоя рай и хубавитѣ пленнички въ него се спечелватъ съ горчива смъртъ върху пѣска отъ нѣкой куршумъ на невѣрникъ, следъ тридесетъ години нищета. Но Господъ ги е онеправдалъ, защото отъ французитѣ, на които сж отредени всички тия съкровища, Той не иска нито плащане чрезъ жажда, нито чрезъ смъртъ. . .

Само преди нѣколко седмици азъ ги разхождахъ изъ Савоя. Водачътъ имъ ги бѣ завелъ предъ единъ грамаденъ водопадъ, подобенъ на изтъканъ стѣлбъ, който бучеше.

— Вкусете — каза имъ той.

Това бѣше сладка вода Вода! А при тѣхъ колко дни за ходене, за да се стигне до най-близкия изворъ и ако го намѣрятъ, колко часове, за да се извади пѣска, съ който е напълненъ, докато се стигне до калъ

Вода! Въ Капъ Жибу, въ Сизнеросъ, въ Портъ Етиенъ малкитѣ мавританчета не просятъ пари, но съ консервени кутии въ рѣжа молятъ за вода.

— Дай малко вода, дай. . .

— Ако си послушен! . .

Водата, която има цена на злато, водата, чиято най-мъничка капчица измъква отъ пѣсѣка зелената искра на стрѣкъ тревица. Ако вали нѣкжде, цѣло преселение раздвижва Сахара. Племената се запжтватъ къмъ тревата, която ще поникне на 300 километри далечъ. . . А тая вода, толкова скжперница, отъ която вече десетъ години капчица не е паднала въ Портъ-Етиенъ, изобилно бучеше тукъ! Като че отъ нѣкакъвъ пробитъ водоемъ се разливаха свѣтовнитъ запаси.

— Да вървимъ, — каза водачътъ на хората си.

Но тѣ не мърдаха.

— Чакай още малко. . .

Тѣ мълчаха. Тѣ присжтствуваха сериозни и безмълвни на това разгръщане на една тържествена тайна. Това, което така шумно се разливаше изъ планинскитъ недра, това бѣше животъ, това бѣше самата кръвъ на хората. Това, което изтичаше въ една секунда, би възкресило цѣли кervани, които пияни отъ жажда, потъватъ завинаги въ безкрайността на солени езера и на миражи.

Богъ се проявяваше тукъ: не можеше да не му се обърне внимание. Богъ разтваряше своитъ язове и показваше Своео могъщество. Тримата маври стояха неподвижни. . .“

Водата има и една друга необикновена цена. Тя е вѣчна, защото има явното безсмъртие презъ дългата, безконечна верига отъ столѣтия и хилядолѣтия! Тя е пратеникътъ, който преустройва лицето на земята още отъ памти-вѣка. Непрестанно ржката на нѣкакъвъ великъ майсторъ мѣни лицето на нашата планета, а водата е неговата стихия. Чрезъ бавната си и упорита работа тя оглажда скалитъ, сринва въ прахъ цѣли исполини, рѣже долинитъ, подготвя катастрофитъ, бавно гради благополучието. Една и сжща водна капчица преживява милиони години. Тя може да утоли жаждата на нѣкои морни засѣхнали устни, но тя може да участвува и въ процеса на сринването на коравитъ скали, възправени гордо къмъ небесата. Има ли по-дълговѣчно отъ тая нѣжна капчица вода, която трѣпне върху розовия листъ!

Водата е помощникъ и двигателъ за човѣка. Най-първитъ машини на човѣка, па и тия, които сега има той, се движатъ предимно съ вода. Водата и до днесъ върти колелото на материалния прогресъ. Долини, градове и села се заливатъ съ свѣтлина и друга енергия, взета отъ енергията на течещата вода.

Водата е най-голѣмото украшение на земята. Тя ни отразява звездното небе, и нейниятъ прекрасенъ говоръ въ планинския бунъ потокъ ни увежда въ тайната на първичната стихийностъ на силитъ, увежда ни въ тайната на ония времена, когато земята е била „неустроена и пуста“. Водата е живиятъ споменъ, преминалъ презъ веригата на епохитъ и еритъ, който ни свързва съ диханието на творческия духъ. Водата, която държишъ въ шепата си и съ която освежавашъ своето лице, е била въ времето, когато се е откривала Америка, презъ кръstonоснитъ походи, въ епохата на Цезаря, въ времето на олимпийскитъ игри, презъ династията на Рамзеситъ и по рано, по-рано, когато земната твърдь е била чудна градина съ тайнствени лесоветъ, изъ които сж ревали допотопнитъ чудовища.

Водата, която слушашъ ти, пѣтнѣко, да шумоли и пѣе въ ручейчето, е огласяла други долини и е галѣла ухото на други пѣтници по земята. Тя е била и ще пребѣде въ тоя прекрасенъ свѣтъ, ще взема много форми, ще слиза въ тъмнитѣ недра на земята при заровеното зърно на хлѣба, ще пада на снѣжно кристалче върху руменитѣ устни на едно малко дете и тогава, когато отъ насъ не ще има нито поменъ. После ще удари перката на една огромна машина, а може би ще посети като пламнала кръвъ едно любещо сърдце. Тя е безсмъртна като твоя духъ, пѣтнице.

Вода! Прекрасенъ и нестихващъ ритѣмъ като самия животъ, като самия Творецъ!

G.

Автобиография

Моятъ баща е свещениятъ огънь на слънцето, който ми подари живота, а майка ми е прекрасната земя съ гордитѣ планини, моретата и долинитѣ, кждето въ топлитѣ градини зрѣятъ сочни плодове.

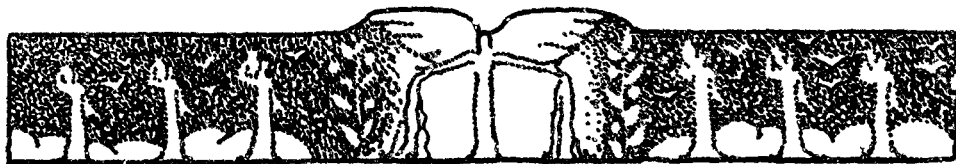
Люлката, въ която порастнахъ, е небесната обичъ, която непрестанно слизаше отгоре, а пѣснитѣ, съ които заспивахъ, бѣха пѣснитѣ на четиритѣ годишни времена.

Когато майка ми ме е родила, на изтока на небето могущъ стрелецъ е изпѣвалъ своя лжкъ. Затуй азъ непрестанно гледамъ хоризонтитѣ и диря пѣщата му стрела.

Братя и сестри въ живота ми сж тия, въ чиито очи познахъ свещения, никога неутоленъ копнежъ къмъ бѣлия, искрещъ отъ свѣтлина връхъ на духа.

Своята казнь и своята радостъ нося въ себе си.

Моята надежда сж звездитѣ, и моятъ пѣтъ се губи въ вѣчността.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ.

Едно Изгрѣвско утро.

Зората предвещава чуденъ день. Цвѣтя, мушички, птички, хора, — презъ всички минава свещениятъ трепетъ на вълната, която иде отъ изтокъ. Съ новитѣ си откровения деньтъ тихо пристѣпва къмъ насъ. Той ни носи любовнитѣ дарове на Великата Майка, която щедро ги е приготвила за всички свои деца. Тя ги тѣй обича, защото при слизането имъ отъ небето е вложила въ всѣкиго отъ тѣхъ по единъ скъпоцененъ камъкъ, който ще се разкрие съ всички си блѣсъкъ и красота въ края на вѣковетѣ.

Днешниятъ день отваря нова страница въ великата книга на живота. И въ нея ще се пишатъ нѣща, неписани никога до сега. Всѣко камъче, всѣка тревичка, всѣки слънчевъ лжчъ ще ни разкриватъ по новъ начинъ своитѣ тайни.

Челото на Витоша е вече позлатено отъ първитѣ слънчеви лжчи. Дванадесетѣтъ лжчи на новитѣ игри сж вече образувани на Изгрѣвската полянка. Около тѣхъ единъ живъ кръгъ; той приема живота, който се прелива въ него отъ дванадесетѣтъ лжча, и се привежда въ движение. А дванадесетѣтъ лжча ту се приближаватъ къмъ центра, за да приематъ живота отъ тамъ, и ту се отдалечаватъ, за да го влѣятъ въ колелото на живота.

Всички запѣватъ при започване на ритмичнитѣ игри и въ тая пѣсенъ изливатъ копнежа на душата за слънчеви простори, за красота, за свобода и служене. Тукъ като че ли предъ насъ сѣ формира и пробужда детето на новия животъ. То излиза отъ затворения кръгъ и започва своя възходъ къмъ слънчеви върхове. Какъ лицата на всички сж преобразени. Въ тѣхъ се чете свѣтлината на новия день, който се ражда на земята. Отъ очитѣ имъ излиза радостно сияние, което е отблѣсъкъ и свѣтло предчувствие за красотата на това, което се гради. Всички лица сж красиви; тѣ добиватъ красотата, която първично имъ е дадена, когато сж слизали отъ своята Родина. Тукъ вече човѣкъ престава да се чувства като личностъ, а като душа — гражданка на вѣчността, — която изъ глѣбинитѣ си приветствува Великата Майка на свѣта и праща на всички свои братя на земята радостната вестъ, че животътъ на рая е тѣй близо до насъ!

Като че ли и всички дървета и тревички подемаатъ пѣсенъта на дванадесетѣтъ слънчеви лжчи и на живия кръгъ. Като че ли и въ тѣхъ проблѣсва едно озарение за великото предназначение на всичко въ свѣта.

Тия лжчи не сж ли единъ цвѣтъ, който се разцвѣтвява? Това не

напомня ли за разсъзвѣтяването, което става въ мистичнитѣ глѣбини на общочовѣшката душа!

Следъ упражнението всички сж около Учителя. Става въпросъ за новитѣ упражнения. Учителѣтъ казва:

— Тѣ носятъ свобода на човѣка. Ако една година ги играете съзнателно, ще бждете здрави и силни. При всѣко движение, при всѣко упражнение човѣкъ трѣбва да спечели нѣщо. Когато правишъ хубаво едно движение, ти чувствуващъ радостъ, подемя. Това е мѣрилото. Ние творимъ, създаваме една нова вълна, улесняваме хората по лицето на земята. Тѣ страдатъ днесъ отъ неестествени движения, Докато хората играятъ, тѣ сж млади. Престанатъ ли да играятъ, остаряватъ. Когато човѣкъ престане да се движи, у него се набиратъ утайки, въ които нѣма животъ. И тогава става недоволенъ отъ живота. Едно разумно движение винаги е свързано съ живата, разумната природа. Хубавитѣ движения носятъ новъ животъ. Душата постоянно трѣбва да поощрява тѣлото. Да се убеди човѣкъ, че не е старъ, това е цѣла наука. Земята е на 2¹/₂ милиярда години и още е млада, работи и играе!

Въ тия упражнения е вложенъ ритѣмѣтъ на слънцето. Затова тѣ могатъ да се наречатъ слънчеви упражнения.

Всѣко съдържание на съзнанието си има свое движение, свой линии. Напр. какъ ще изразишъ съ движение една добродетель?

Когато правите тия упражнения, да не мислите за гжстата материя, за ядене, обуца, дрехи. Съ тия упражнения се запознавате съ Напредналитѣ Сжщества, правите вътрешна връзка съ тѣхъ. Съ разумнитѣ движения привличаме тия сжщества на помощъ, и тѣ ни даватъ отъ своитѣ дарове.

За хората може да се каже: „Вода газятъ, жадни ходятъ“. Иматъ всички блага, а не ги виждатъ. Мислете за онова, което е въ съгласие съ законитѣ на живата природа. И всѣки да е свободенъ.

— Какво е новото отношение къмъ природата?

— Всичко въ природата ни говори, но ние не разбираме. Не разбираме и говора на свѣтлината. Приемаме само милувката ѝ. Отъ всѣко цвѣте излиза специална музика. И чрезъ тая музика цвѣтята говорятъ! Музиката, която излиза отъ различнитѣ цвѣтя и даже отъ разнитѣ имъ части, е различна. Пѣйте за камъчетата, за изворчетата, за да се свържете съ природата. Това, което учите тукъ, на онзи свѣтъ не можете да го научите. Великата Разумность е създала всички звезди заради васъ, а пъкъ ние мислите, че никой не мисли за васъ! Благодарни на Великата Разумность за свѣтлината, за въздуха и пр. И като помислишъ, че си стѣпикалъ едно цвѣте, реши да си поправишъ погрѣшката. Ако дамъ концертъ, ще пѣя една пѣсенъ за костилката, една пѣсенъ за вълнитѣ на океана, една пѣсенъ за падналото перце. Ние сме много невнимателни. Нѣкое цвѣтенце е цвѣнало хубаво. Нѣкой мине и го стѣпчи. Азъ като минавамъ край него, спра се, разговарямъ се съ него и после го отминавамъ. Казвамъ му: „Колко време си тукъ? Кои сж братята и сестритѣ ти? Какъ е твоятъ господаръ? Полива ли те на време?“. Най-първо човѣкъ трѣбва да се научи да оценява това, което има, и да се освободи отъ всички заблуждения. Отъ звездитѣ, отъ слънцето, отъ плодетѣ иде Божията любовь!

— Кои сж законитѣ на любовта?

— Тя прониква всичко, и където сѣмъ, която може да ѝ се противо-

постави. Тя носи всички блага. Любовта изключва всѣка срѣдня, всѣко подозрение, всѣко недоразумение; всички отрицателни качества тя ги изключва. Ти никога не можешъ да си навѣсишъ лицето на оня, когото обичашъ. Когато обичашъ нѣкого, и той те обича. Да обичашъ нѣкого, това значи да давашъ и да вземашъ. Става обмѣна между васъ. Не можешъ да познаешъ една душа, ако не я обичашъ. И не можешъ да познаешъ Великото Разумно Начало въ свѣта, ако не Го обичашъ. Това, което дава радостъ въ свѣта, е животътъ. Това, което дава радостъ въ свѣта, е любовта. Тя носи всички радости, всичкото веселие. Всичко онова, което човѣкъ иска, тя го носи.

Душитѣ сж слуги на любовта. Всички души сж излѣзли отъ Бога, за да донесатъ любовта на земята. И като се върнатъ, ще разправятъ, какъ сж изяви́ли любовта. Колкото повече ви обичатъ, толкова повече дарби ще имате. Доброволно да следваме закона на любовта отвънъ и отъ вътре. Когато нѣщо се прави безъ любовъ, то е престѣпление. Колективната идея я носи любовта. Безъ любовта никаква колективна идея нѣма въ свѣта.

Става дума за новото, което иде. Учителътъ казва:

— Сега хората трѣбва да се учатъ да слугуватъ на Цѣлото, на Разумното Начало въ свѣта. До сега отъ хиляди години сж служили само на себе си. Сутринта като станатъ, ядатъ за себе си, работятъ за себе си, всичко прибиратъ за себе си. И товарътъ е станалъ толкова голѣмъ, че трѣбва да се разтоваримъ. И не ни иде на умъ да се разтоваримъ. Въ новата култура силнитѣ ще станатъ слуги.

Съ тия упражнения се подготвя шестата раса. Какво съзнание ще има човѣкътъ на шестата раса? Космическо. Той ще чувства единството на живота. И когато види, че обичатъ нѣкого, ще съзнава, че, самия него обичатъ. И когато поливатъ едно цвѣте, той ще се радва понеже и цвѣтето се радва.

Грандиозенъ планъ има природата. Има единъ божественъ планъ, който нищо не е въ състояние да разруши. Сега е крайниятъ моментъ. Ражда се нова раса. Колкото е мѣчно умира́нето, толкова мѣчно е и раждането. Иде нѣщо хубаво въ свѣта!

Стрелецъ

По колелото на зодиака

Лъвъ

Едно огромно сърдце трепти въ Всемира. Въ тия трепети се раждатъ слънцата, пжтватъ тежкитъ кervани на хилядолѣтията и свѣтътъ се люлъ като въ майчина пригрѣдка.

Едно сърдце, което бѣше живо и тогава, когато не бѣха още планинитѣ, облацитѣ и вѣковнитѣ гори, надъ които възлѣзватъ звездитѣ. Едно сърдце, което помни раждането на Всемира и детството на всички слънца.

Когато трѣгнешъ по пжтя на мждрецитѣ и гадателитѣ, когато преминешъ презъ всичкитѣ листа на голѣмата житейска книга и паднешъ изморенъ на сетната страница, ти не ще си позналъ нищо повече отъ това, което ти носи въ рѣдки мигове далечната и невидима обичъ на свѣтовното сърдце.

Ако трѣгнешъ по пжтя на победитѣ и капналъ отъ умора, нараненъ отъ остритѣ кървави кремъци на земята, подиришъ покой, ти не ще го намѣришъ никога, ако не хвърлишъ суетния вѣнецъ на славата и не разтворишъ ржце за тихата ласка на голѣмата свѣтовна обичъ.

Ако си богатъ съ злато, но никога не те е докосвалъ трепетъ отъ лжчезарното сияние на тая любовъ, ти си сетенъ беднякъ.

Ако си беднякъ, отъ сетнитѣ печални дрипи на живота, трижъ по-беденъ ставашъ безъ тоя поздравъ на всемира, който е най-скжпиятъ даръ.

Не заспивай вечеръ, докато не прозвѣни у тебе тихиятъ шепотъ; чакай въ нощта, макаръ и да си уморенъ, макаръ че мишцитѣ ти сж отпаднали отъ усиления трудъ, макаръ че цѣлъ день подъ трепетната мараня да си вдигалъ тежкитѣ снопове. Спри! Почакай! Потърси по тъмния куполъ на небето колелото на вѣчното възхождане, и вижъ тамъ — въ зенита — далечния знакъ, откъдето идва обичта! Разтвори длани за нея, преди да затворишъ очи за сънь!

Обилна жетва пада по нивята. Пѣятъ хоризонтитѣ, блестятъ сърповетѣ, тракатъ налѣтитѣ класове и зърното чака своята сждба. Слънцето се приближава до великото сърдце на Всемира. Тамъ го чака най-светото кръщение, чието тайнство е любовъ.

Изминатъ е трудниятъ пжтъ на възхода. Преминати сж трѣнитѣ на съмнението и коравитѣ скали на самотната скръбъ. Пжтътъ се насочва вече къмъ великото сърдце, което раздава щедро своята любовъ. Нѣма по-голѣмъ празникъ отъ тоя мигъ, когато ще познаемъ обичта, когато душата ни ще стане бликащъ изворъ. Колко е хубаво да дойдатъ жаднитѣ и да напълнятъ своитѣ шепи отъ него!

Жътва е на земята, а на небето, въ модрата мрачъ, когато пѣе шурчето и вечерниятъ покой тихо гали уморенитѣ жетвари, сияе Лъвтъ — знакътъ на пламналото въ обичъ сърдце.

Жетваритѣ събиратъ зърното, пѣе полето, звучатъ лжчитѣ на слънцето, звѣнкатъ сърповетѣ и единъ гласъ се носи надъ разлюлѣнитѣ ниви.

Една сребърна нишка е пусната отъ сърдцето на небесния Лъвъ и по нея слиза небесната радостъ.

Затова пѣятъ жетваритѣ — нашитѣ смугли и корави братя.

Дим. А-ва.

ДУШАТА ТИ

Душата ти е арфа златострунна,
докосната отъ Вѣчната Любовьъ.
Душата ти мелодия е свѣтла,
и радость е, и вѣченъ день, и зовъ.

Душата ти е арфа седмострунна.
Великиятъ, засвирилъ вѣкове,
къмъ себе си, къмъ вѣчната вселена,
душата ти безсмъртна Той зове.

Ц В Ъ Т Е

Отъ горе даръ ти нося,
ела го прими:
надъ менъ сведи се леко
и нѣжно ти вдѣхни.

Подаръкъ отъ небето
за тебе имамъ азъ:
ухание и радость,
и капчици елмазъ.

Загадъчни явления

Необикновено предизвестие за автомобилна катастрофа.

Бъхъ чиновничка въ градъ Б. Решихъ на 18 Декемврий 1932 год. да отида при родителитъ си, които живѣятъ въ градъ Т. Презъ нощта преди да тръгна, сънувамъ баща си, който и сега е живъ. Той ми каза:

— Не тръгвай утре, защото автомобилътъ, съ който ще тръгнешъ, при с. Дискотна, айтоско, ще спре внезапно поради счупване на осъта му. И понеже е мразовитъ день, за поправянето му ще минатъ около 24 часа, и ти ще имашъ затруднения за нощуване, понеже ще бждешъ само ти жена пътница. Отложи пътуването си за срѣда, тогава ще имашъ по-добри условия за пътуване.

Когато се събудихъ, не само че не послушахъ, но си извадихъ билетъ и съ детето си отидохме на автомобилната спирка. И стана точно така, както ми каза баща ми на сънь. Точно при с. Дискотна стана автомобилната катастрофа.

После като отидохъ у дома си, съобщихъ на баща си съня. Той ми каза, че не знае нищо отъ това, но тази нощъ билъ много неспокоенъ и на другия день все билъ въ очакване, че съ мене ще се случи нѣщо неприятно, макаръ че не е знаелъ, че ще пътувамъ.

Съобщава Ц. Г.

Случай на прераждане.

— Внукъ ми се казва Колю, кръстенъ е на името на дѣдо си. Веднажъ, когато Колю бѣше на 4 години и половина, когато го кжпѣхъ въ ваната, той каза:

— Бабо, тази вана азъ съмъ я правилъ.

— Какъ я направи? Съ какви инструменти?

— Азъ съмъ я купилъ.

— Че ти отъ где си взелъ пари, като си толкова малъкъ? Какъ си ги спечелилъ?

— Че азъ съмъ дѣдо Колю. Азъ пакъ оживѣхъ, подмладилъ съмъ се, а пкъкъ ти ходишъ да ме търсишъ на гробищата.

— Азъ търся тамъ дѣдо Колю стария, който ми помагаше, а пкъкъ ти искашъ сега да ти слугувамъ, да ти помагамъ.

— Е, да си отвърнешъ, дето съмъ ти помагалъ по-рано.

Веднажъ видѣ голѣмия портретъ на дѣдо Колю и каза:

— Гледай този портретъ.

— Не искамъ да го гледамъ, защото ми става мжно.

— Е, ако той не бѣше умрѣлъ, бабо, азъ не щѣхъ да се родя тукъ.

Веднажъ каза:

— Тази кжща азъ съмъ я правилъ. Азъ съмъ хазяинътъ. Тая кжща е моя.

Една госпожа каза:

— Малкиятъ много прилича на дѣдо си Колю.

Колю каза:

— Азъ съмъ пакъ същиятъ дѣдо Колю.

Съобщава И. В.

Отзиви, вестн, книгописъ

Писмо отъ Ромжния.

Получихме писмо отъ редактора на „Метапсихична библиотека“ въ Крайова, Ромжния — Михаилъ Драганеску. Въ това писмо той казва между другото:

„Словото на Мждростъта на Учителя буди голѣмъ интересъ въ менъ. То има голѣмо действие върху менъ. Благодаря. Преведохъ на ромжнски статията на Учителя „Свършениятъ човѣкъ“. Тя е повече отъ великолепа“.

Нови прозрения въ астрономията. Величието на звездния свѣтъ.

Въ обсерваторията Хавардъ въ Америка напоследъкъ сж направени интересни наблюдения за опредѣляне мѣстото на нашата земя и на нашата слънчева система по отношение на милиардитѣ свѣтове. Знае се, че нашата слънчева система спада къмъ една отъ тия купчини звезди, които се наричатъ млѣченъ пжтъ. Тая звездна купчина е кржгла и плоска като зърно леща. Споредъ най-низката оценка системата на млѣчния пжтъ е дълга 30,000 и широка 10,000 свѣтлинни години. Трѣбва да се знае, че една свѣтлинна година е пжтътъ, който изминава единъ лжчъ за една година — приблизително 10,000 билиона километра. Споредъ американския астрономъ Чеплей дължината на системата на млѣчния пжтъ е 200,000 свѣтлинни години. Нашата слънчева система е твърде отстранена отъ центъра на тая млѣчна система. Ние се намираме по-скоро къмъ предградието на млѣчния пжтъ. По-рано астрономитѣ сж мислили, че всички звезди, които могатъ да се видятъ съ телескопъ върху небосвода, спадатъ къмъ този млѣченъ пжтъ. Но измѣрванията сж показали, че много звездни купчини, които поради своята отдалеченостъ ни се струватъ като мъгла — мирови мъглявини — сж много по-далече отъ крайния предѣлъ на нашия млѣченъ пжтъ. Напримѣръ, разстоянието до мъглявината Андромеда е единъ милионъ свѣтлинни години, и следователно звездитѣ на Андромеда е невъзможно да сж включени въ нашата млѣчна система, а образуватъ единъ подобенъ отдѣленъ свѣтъ за себе си.

Благодарение на сегашнитѣ исполински телескопи сж известни вече стотици такива вселенски острови като нашия млѣченъ пжтъ. Изследователитѣ ги наричатъ галактони (на старогръцки-млѣченъ пжтъ). Напоследъкъ се установи, че между галактонитѣ сжществуватъ известни съотношения и че известенъ брой галактони образуватъ още по-голѣми звездни системи, наречени „космони“. Такива космони сж известни за сега 50. Единъ космонъ обхваща повече отъ 200 млѣчни системи или галактони. Безбройнитѣ телескопични фотографии на Хавардовата обсерватория даватъ възможностъ да се разпознаатъ 50 такива „космони“. Оня космонъ, който се намира най-близо до насъ, е отдалеченъ надъ 10 милиона свѣтлинни години.

Случай на прераждане.

Преди нѣколко години вестниците описаха този случай, но сега се даватъ по-голѣми подробности, които ще сподѣлимъ съ читателитѣ си.

Въ 1926 год. било родено едно момиче Шанти Деви. Още като била на три години, тя почнала да разправя на родителитѣ си за разни факти, относящи се до нейния по-раншенъ животъ, преди да се роди презъ 1926 година.

Разбира се, родителитѣ ѝ не отдавали никакво значение на нейнитѣ брѣтвежи. А дъщеря имъ настоявала да твърди, че е съществувала по-рано преди сегашното си раждане и искала да я заведатъ въ Мутра, за да види своя мжжъ, който билъ тамъ търговецъ на дрехи.

Всички подробности, които Шанти Деви изнесла за своя животъ, се потвърдили като истински. Тя била родена за пръвъ пѣтъ презъ 1902 год. и тогавашното ѝ име е било Лудги. Синъ ѝ билъ роденъ въ 1925 година. А тя умрѣла на 24. октомврий 1925 година въ Агри.

Вестта за това голѣмо чудо възбудило не само Делхи, но и цѣлата околия. Но трѣбваше да се провѣри и установи още нѣщо. Шанти Деви била отведена въ Мутра, тамъ дето е живѣла први пѣтъ съ своя мжжъ. Тя познала веднага както мѣстото, така и всички роднини на онзи, когото тя наричала свой мжжъ. При провѣрването се отишло и по-нататѣкъ. На момичето завързали очитѣ ѝ и я повели напредъ, но тя познавала и изброявала всичко, кждето минавали, и изреждала споменитѣ си. Най-после колата спрѣла предъ една кѣща и тамъ ѝ отвързали очитѣ. Тя веднага заявила, че това е кѣщата на нейния мжжъ. На вратата се показалъ единъ старецъ, и Шанти Деви веднага казала, че това е нейниятъ свекъръ.

Изъ в. „Миръ“.

Паневритмия, пѣсни на хармоничнитѣ движения. Музика и движения отъ Учителя, София, 1941. година. Стр. 64. Цена 30 лева.

Книгата почва съ следното мото: „Паневритмията е наука за приемане разумнитѣ движения на природата. При паневритмията човѣкъ посрѣща и възприема божественото и мощното, което гради вселената, и отива да работи за великата идея на живота“.

Следъ първата книга „Паневритмия“, излѣзла въ 1938. година, необходимо бѣше и настоящето издание. Въ първата сж описани движенията на паневритмията, дадена е музиката за две цигулки и на края сж изложени принципитѣ ѝ. А настоящето издание съдържа музиката на паневритмията, нагодена за пѣние; даденъ е и текстътъ. Музикалната частъ се предшества отъ уводни думи и отъ статията „Основи на паневритмията“ отъ Учителя.

Паневритмията е важенъ методъ за освобождение на човѣшката душа, за вливане на новитѣ идеи въ днешната култура и за изграждане на красивия новъ свѣтъ, който иде на земята!

Есперанто-български речникъ отъ Атанасъ Николовъ. Книгоиздателство „Братство“, Севлиево, 1941. Цена 25 лева. Стр. 208. Доставка се отъ книгоиздателството въ Севлиево.

LA LOI FONDAMENTALE

Les gens ont aujourd'hui beaucoup d'idées qui ne sont pas justes. Un enfant né de mère malade ne peut être sain. C'est une situation anormale. Un homme qui croit en Dieu mais qui se trouble et s'inquiète constamment, a la foi des malades. Il croit qu'il mourra, qu'il restera estropié, qu'il deviendra pauvre, qu'il n'arrivera à rien. Il croit que le monde est mauvais, que les gens sont méchants. Si l'on garde en soit toutes ces pensées, toute cette boue, il n'est pas possible que l'on soit sain. En quoi faut-il croire? En ce que l'on veut voir se réaliser. Du moment que vous ne voulez pas être malade, ne pensez pas à la maladie. Pourquoi vous en occuperiez-vous? Croyez en votre santé; croyez en votre claire intelligence; croyez que vous vous enrichirez; croyez que vous pouvez arriver à tout. Croyez que le monde est sagement créé et que les hommes sont bons.

Beaucoup de nos idées ne sont pas réelles; elles sont comme les poupées des enfants. Nous voulons que la Raison suprême attire l'attention de nos poupées. Quel enfant pourrions-nous convaincre du fait que sa mère a donné le jour à ses poupées? Il sait qu'elle les a achetées d'un magasin. Un certain nombre de nos pensées, un certain nombre de nos sentiments sont des poupées dont nous voulons faire des fils et des filles de Dieu.

Bien des gens souffrent de pensées et de désirs superflus qui n'ont aucun rapport avec leur vie actuelle. Les désirs d'une grande quantité d'hommes sont comme ceux des animaux antédiluviens. Un richard d'aujourd'hui veut des milliards. Pourquoi lui faut-il cet argent? Pourrait-il se racheter de la mort, ou s'acheter quelque vertu ou acquérir l'immortalité au moyen de cet argent?

L'homme se figure avoir des droits dans le monde. Lorsque le renard entre dans un poulailler et enlève une poule, le propriétaire accourt avec un fusil pour le tuer. Mais lorsque son fils tue une poule, il ne songe pas le moins du monde à le tuer. Dans ce cas il ne pense absolument pas aux souffrances de la poule, il n'est dirigé que par son intérêt personnel.

Dans le monde il existe une loi qui règle toutes choses. Il y a des rapports entre tous les êtres. Le bien d'un être dépend souvent d'un autre. Nous ne pouvons pas indifféremment couper n'importe quel arbre ou tuer n'importe quel animal. Il y a dans la vie des faits qui montrent qu'après avoir coupé un arbre ou tué un animal, un grand malheur est arrivé à l'homme. Quelqu'un vous dira qu'il ne croit pas à cela. Il n'est pas important s'il croit; ce qui est important, c'est ce qui existe dans la nature. Il faut que nous comprenions la grande loi qui dirige la vie de notre pensée, qui dirige la vie de notre cœur et il faut que nous comprenions la loi qui dirige notre corps. Chaque chose qui nous semble raisonnable doit être d'accord avec la Grande Loi qui dirige tout. Cette loi se manifeste toujours en nous et nous souffle ce que nous devons faire. Nous avons parfois songé à entreprendre quelque chose et voilà qu'on nous dit

intérieurement: Ne fais pas cela. Elle nous le suggère jusqu'à trois fois et puis elle se tait. Nous, les hommes, nous sommes violents, nous usons de violence envers la voix de Dieu en nous. Souvent, après avoir fait quelque chose qui a donné de mauvais résultats, il nous vient cette pensée: Quelque chose me disait de ne pas faire cela, mais je n'ai pas écouté. Il y a même des gens qui, n'ayant pas obéi à la voix de Dieu, ne se trouvent pas coupables eux-mêmes, mais voient la cause de leur faute dans des circonstances extérieures, dans la famille, dans leurs amis, dans la société, dans le peuple, dans la croyance. La cause est en nous qui n'avons pas écouté la voix de Dieu qui nous parlait intérieurement. Nous devons toujours écouter notre clair intellect, notre noble coeur et notre bon corps. Il sont nos bons conseillers permanents.

Nous, les hommes, nous nous imaginons que lorsque nous arrangeons nos affaires, nous arrangerons du même coup celles du monde. C'est une erreur. Le monde est si bien organisé par la nature que tout y est arrangé. Il ne nous appartient donc pas de le réformer. En ce qui concerne une certaine personne, en ce qui concerne quelque peuple, il est possible que le monde soit mauvais. Le monde est si harmonieusement, si bien organisé que tout ce que l'on entreprend aujourd'hui relativement au kosmos tout entier n'est qu'un divertissement. Pour le sage monde qui dirige tout dans l'univers, chaque chose a sa raison d'être. Et lorsque les hommes font ce qu'il y a de pire même, ce monde raisonnable voit que c'est pour leur bien. Ainsi les hommes apprennent à se connaître. Chaque être recueillera les fruits de sa vie et comprendra en fin de compte que s'il ne vit pas selon la loi fondamentale dans le monde mais se laisse uniquement guider par sa volonté, les résultats seront mauvais. Toute la nature est sagement organisée. Nous devons savoir dans quels rapports nous sommes avec les choses. Nous faisons partie de cette nature et il faut que nous soyons en parfaite conformité avec elle. Notre vie dépend de sa vie, notre pensée dépend de sa pensée, notre force dépend de sa force. La main n'est pas ce qu'elle doit être si elle ne se conforme pas à tout le corps en fonctionnant. Il faut que chacun de nous vive conformément à la loi fondamentale de l'univers, dont il est une petite partie. Notre bien dépend du bien du tout. Lorsque nous sommes en accord avec lui, nous avons tout à notre disposition. Du moment que nous vivons suivant cette loi, nous pourrions disposer de tout ce qui nous est indispensable. Nous voulons le nouveau dans le monde. C'est de cette manière qu'il viendra. En vivant en conformité avec le tout, nous serons jeunes, nous acquerrons le savoir, la force. Les plus belles, les plus nobles impulsions dans notre vie viendront de lui.

Tout dans le monde: les pierres, l'eau, l'air, les plantes, les animaux, les hommes sont une manifestation du tout. Lorsqu'une personne nous regarde et sourit, son sourire est le sacré sourire de la Raison suprême. Dans une claire pensée, dans un noble sentiment, nous voyons le Divin. Du moment que se manifeste ce qui est humain, le désaccord apparaît. Quand le Divin se manifeste en l'homme, il fait preuve d'abnégation, de force, de savoir et d'amour. Dans ce qui est humain, il y a toujours l'hésitation.

Nous devons tous comprendre que nous sommes une partie de „l'Un“. Notre vie est une partie de la vie commune. En travaillant pour le tout, nous travaillons pour nous. Lorsqu'on travaille pour le tout,

il n'y a pas lieu de travailler pour soi, vu qu'il pense à toutes ses parties. Si nous ne travaillons pas pour lui, il ne peut pas non plus travailler pour nous. Si cependant nous nous unissons à lui, si nous travaillons pour lui, il travaillera de même pour nous. C'est la plus nouvelle manière de comprendre la chose. Ce sont des faits que chacun de nous vérifiera. Travaillons pour le tout comme nous travaillons pour nous-mêmes. Du moment que nous travaillons pour le tout, notre vie s'améliorera et nous aurons ce dont nous avons besoin. Nous serons bien portants, forts, nous rajeunirons et serons pleins de joie. Les gens vieillissent aujourd'hui parce qu'ils ne sont pas unis au tout. Quiconque rompt ses liens avec le tout vieillira. Quiconque n'aime pas „l'Un“ perdra sa force. Quiconque n'est pas en relation juste avec le tout verra de nombreux, de grands malheurs fondre sur sa tête.

Dans le monde il y en a Un Qui nous aime. Si nous ne sommes pas fidèles à Son amour envers nous, il nous rendra ce qui nous revient. Ce que nous envoyons vers le Seigneur, c'est cela qu'il nous enverra. Il est l'Unique Etre pur au monde. L'avidité n'existe pas en Lui. Ce que nous Lui envoyons d'impur, Il nous le rend avec usure. Et le bien que nous Lui envoyons, Il nous le rend de même avec usure. Nous souffrons des pensées et sentiments impurs que Dieu nous renvoie. Nous sommes cause nous-mêmes de notre bonheur et de notre malheur en ce monde. Le tout veut le bonheur de chacune de ses parties. Par la souffrance il veut nous apprendre comment nous ne devons pas agir. Il nous dit: Ne fais pas ce dont tu souffres. Fais ce qui te réjouit. Aujourd'hui les gens ne sont pas contents de ce qu'ils ont. L'homme jouit d'une richesse immense dans son intellect, dans son coeur; son corps a plus de 300 milliards de cellules qui se sacrifient pour lui et malgré tout, il est mécontent. Le mécontentement prouve que l'homme veut les biens uniquement pour lui. Il se sépare de la vie commune dont il est une partie et veut que seule cette petite partie soit heureuse, et que toutes les autres travaillent pour elle, ce qui est impossible. Un tel bonheur n'existe pas au monde. Tant que le tout est heureux, chaque partie sera également heureuse. Notre bien être dépend du bien-être du tout. C'est la loi fondamentale que chacun de nous doit comprendre et appliquer dans sa vie s'il veut vivre selon la raison et se sentir bien. Nous sommes unis à tout l'univers: il est notre patrie.

C'est cela l'idée de la nouvelle race qui vient dans le monde. Tout sera d'après la loi fondamentale de l'univers, telle qu'elle a été établie dès le principe. Il n'est pas possible que seulement un peuple, seulement une société seulement un homme soient grands. Quiconque aime: Dieu est grand. Quiconque porte en soi le savoir Divin est grand. Quiconque porte en soi la vérité Divine est grand. En ce sens chacun de nous peut être grand.

Редакцията доставя книгитъ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почна отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
